

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/66/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4422203411
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4422203411.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Lenky Konštiakovej, v právnej veci žalobcu: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. C. XXXX/XX, C., v zastúpení: Advokátska kancelária Chmelo, s.r.o., so sídlom Námestie 1. mája 1121/14, Piešťany, IČO: 47 255 633, proti žalovanému: D. s.r.o., so sídlom Pribinova 4, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 781 746, v zastúpení: RADOSLAV TOTH | law firm, s.r.o., so sídlom Košická 11, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 50 449 184, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/104/2022-339 zo dňa 16. apríla 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom (v poradí druhým) určil, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemkov, zapísaných na Okresnom úrade Nové Zámky, katastrálnom odbore na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ č. 4289/12 - orná pôda o výmere 525 m² a parcela reg. „C“ č. 4289/24 - trvalý trávny porast o výmere 15947 m², pre kat. územie E., obec E., okres F. G. (výrok I.) Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, 2, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 16.08.2022 domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom pozemkov zapísaných na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ č. 4289/12 - orná pôda o výmere 525 m² a parcela reg. „C“ č. 4289/24 - trvalý trávny porast o výmere 15947 m², pre kat. územie E., obec E., okres F. G. a náhrady trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie skúmal ako prejudiciálnu otázku, či má žalobca v tejto právnej veci naliehavý právny záujem na podanie žaloby tak, ako to predpokladá § 137 písm. c) CSP. Súd mal za preukázané, že na LV č. XXXX kat. úz. E. sú ako duplicitní vlastníci uvedení žalobca a žalovaný - naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam zo strany žalobcu bol teda preukázaný; naliehavý právny záujem je preukázaný vždy ak sa jedná o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 163/2005).

1.3. Žalobca preukázal v konaní genézu nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam od právnych predchodcov, a to až od roku 1932 s tým, že pôvodné PK parcely č. 3099, 3100, 3101 boli vedené v pozemkníčkovej vložke č. XX pre kat. územie E., a to Zápisom č. 236 zo dňa 22.01.1932 v prospech H. H. a I. H., J. B. pod B 1a, B 1b, PK vložky č. 1379, každý v podiele po 1/2. Následne Zápisom č. 6291 zo dňa 28.11.1935 bolo vlastnícke právo H. H. a I. H., J. B. prepísané v prospech K. (K.) B., J. H. a I. G., J. H. pod B 3a, B 3b PK vložky č. 1379, každá v podiele po 1/2. Žalobca teda svoje vlastníctvo odvodzoval od vlastníctva D. G. a H. B., J. G., ktorým boli predmetné nehnuteľnosti navrátené ako oprávneným osobám do vlastníctva podľa reštitučných predpisov na základe schválenej Dohody o vydaní nehnuteľností, podľa § 9 odsek 2 Zák. č. 229/1991 Zb. rozhodnutím Pozemkového úradu Nové Zámky Č. j. 1355/92/T zo dňa 16.07.1993.

1.4. Žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom kúpnej zmluvy zo dňa 26.06.2013, zapísanej pod V 3757/13, č. zmeny 697/13, pričom predávajúcimi nehnuteľnosť v tomto prípade boli E. L., H. M. a H. L.. Z predložených dokladov vyplýva, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudli právni predchodcovia spomínaných predávajúcich na základe rozhodnutia býv. N. O. E., a to prídelovej listiny vydané v roku 1992, kedy právni predchodcovia predávajúcich E. L. a H. L., J. P. už nežili, teda nemali spôsobilosť byť účastníkmi právnych vzťahov, z čoho vyplýva, že nemohli nadobudnúť vlastnícke právo po svojej smrti. Žalovaný, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu tvrdil, že nehnuteľnosti nadobudol právne relevantným spôsobom, a to kúpnu zmluvou od riadne zapísaných podielových spoluvlastníkov k predmetným nehnuteľnostiam, ktorí nehnuteľnosti nadobudli od svojich právnych predchodcov prídelom, bol povinný takýto listinný dôkaz, preukazujúci nadobudnutie vlastníckeho práva prídelom, t. j. Prídelovú listinu popri prípade Výmer o vlastníctve pôdy predložiť, čo však doposiaľ neurobil.

1.5. Súd prvej inštancie posúdil prídelovú listinu z roku 1992 za nie vkladu schopnú listinu, ktorá by preukazovala originálnym spôsobom nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na rozhodovaciu činnosť súdov, ju z tohto dôvodu nie je možné považovať za presvedčivý dôkaz dostatočne preukazujúci nadobudnutie vlastníctva. Touto listinou mali nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva E. L. s manželkou H., J. P. parcely č. 3107/1 a par. č. 3104/3, pričom v čase vydania tejto listiny boli obaja nadobúdatelia po smrti, teda nemohli nadobudnúť na základe takejto listiny vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Z tohto dôvodu považoval súd predmetnú listinu za neplatnú, na základe ktorej nebolo možné nadobudnúť práva a povinnosti. Súd uviedol, žalobca v konaní predložil rozhodnutie príslušného Pozemkového úradu Nové Zámky a následne darovaciu a kúpnu zmluvu. Z rozhodnutia Pozemkového úradu je zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti boli dohodou o vydaní nehnuteľností vydané právny predchodkyňami žalobcu a to H. B., J. G. a D. G.. Žalobca následne v roku 2003 nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v pomere 1/1 k celku tak, že časť nadobudol darovacou zmluvou z 11.02.2003 od H. B., J. G. a časť týchto nehnuteľností nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 11.02.2003 od predávajúcej D. G.. Nie je možné pochybovať o rozhodnutí pozemkového úradu Nové Zámky zo dňa 16.07.1993, podľa ktorého bola schválená dohoda o vydaní nehnuteľností podľa § 9 odsek 2 Zák. č. 229/1991 Zb. právny predchodkyňami žalobcu D. G. a H. B., pretože reštitučný predpis bol vydaný s cieľom zmierniť následky niektorých majetkových krívd a nemožno ich extenzívne vykladať tak, aby obmedzili vlastníkov v ich práve na ochranu vlastníckeho práva podľa Občianskeho zákonníka; majú len uľahčiť uplatnenie nárokov oprávnených osôb a nie vylúčiť ich podľa všeobecných právnych predpisov. Keďže týmto rozhodnutím Pozemkového úradu Nové Zámky právne predchodkyne žalobcu dostali späť do vlastníctva pozemky, okrem iného, ktoré sú aj predmetom tohto konania, zákonným postupom im boli vrátené pozemky, ktoré mali vo vlastníctve ich právni predchodcovia od roku 1932.

1.6. Žalobca listinami preukázal, že vtedajší Ovocinársky štátny majetok Šurany hospodáril a užíval pozemky, ktoré boli vrátené právny predchodkyňami žalobcu. Z rozhodnutia Pozemkového úradu Nové Zámky zo dňa 13.12.1994, ktorým tento úrad schválil vyčlenenie pozemkov do náhradného užívania podľa § 15 odsek 2 Zák. č. 330/91 Zb. v znení Zák. č. 187/1993 Z. z. urýchlené usporiadanie vlastníckych a užívacích pomerov k pozemkom nachádzajúcim sa v kat. území E., F. Q., bola právny predchodkyňami žalobcu daná do bezplatného náhradného užívania na dobu do schválenia projektu pozemkových úprav poľnohospodárska pôda vo výmere 103,2361 ha, pričom išlo o pozemky parc. reg. E-KN č. 3099, č. 3100 a č. 3101 o výmere 82,228 ha. Tieto pozemky užíval vtedajší Ovocinársky štátny majetok Šurany, ktorý podal privatizačný projekt na tieto pozemky. Právne predchodkyne žalobcu v súlade so zák. č. 229/1991 Zb. a Vládneho nariadenia č. 208/1994 Z. z. na základe Nájomnej zmluvy uzavretej dňa 14.12.1994 prenajali nájomcovi výmeru 103,2361 ha za účelom poľnohospodárskej

výroby. Táto nájomná zmluva bola doplnená Dodatkom č. 1 zo dňa 01.11.1995 a Dodatkom č. 2 zo dňa 01.12.1998, podľa ktorých došlo k zvýšeniu výmery ornej pôdy najprv o 12,1620 ha na výmeru 115,3981 ha a ďalším dodatkom o 22,6722 ha so súčasnou výmerou 138,0703 ha. Žalobca týmito rozhodnutiami Pozemkového úradu, ktoré boli tri (Č. j. 728/94 zo dňa 13.12.1994, Č. j. 513/17 zo dňa 01.04.1997 a Č. j. 00888-99/002745 zo dňa 24.05.1999) preukázal, že nebol a ani nemohol byť nedbalým vlastníkom a to preto, že nemožno od vlastníka pozemku vyžadovať, aby niekoľkokrát za mesiac išiel na pozemok a zisťoval, kto tento obrába, seje a kosí a takisto nemožno spravodlivo žiadať od vlastníka pozemku, aby napr. každý týždeň sledoval katastrálny portál, či nedošlo k zmene na liste vlastníctva. Po zistení, že parcely reg. „C“, ktoré zamerail geodet sa prekrývajú s parcelami reg. „E“, žalobca dal pozemky, ktoré mal vo výlučnom vlastníctve zamerať geodetom, a to na základe zápisu GP č. 235/2013 zo dňa 09.10.2014, ktorý bol úradne overený Okresným úradom Nové Zámky, katastrálnym odborom dňa 14.11.2014, a na základe tohto geometrického plánu sa v katastri nehnuteľností vyznačilo duplicitné vlastníctvo na LV č. XXXX kat. územia E.. Aj týmto konaním žalobca preukázal, že nie je nedbalý vlastník, lebo mal záujem si svoje vlastníctvo dať do poriadku a keďže to nebolo možné so žalovaným v rámci mimosúdnej dohody, musel si uplatniť svoj nárok určovacou žalobou. Na základe týchto skutočností sa súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že k prechodu vlastníctva prišlo pred obdobím, ktoré pre vydávanie nehnuteľností určil zákon č. 229/1991 Zb., lebo právne predchodkyne žalobcu si uplatnili nárok na vydanie nehnuteľností na pozemkovom úrade dňa 12.12.1992 a Pozemkový úrad postupoval v zmysle zákona a pozemky im vrátil, ktoré mali vo vlastníctve ich právni predchodcovia od roku 1932.

1.7. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že platne nadobudol do svojho výlučného vlastníctva par. reg. E č. 3100/3 - orná pôda o výmere 27000 m² na základe kúpnej zmluvy z 26.06.2013 od E. L., H. M. a H. L., každého spoluvlastníka v podiele 1/3 k celku. Tieto osoby nadobudli túto nehnuteľnosť do podielového spoluvlastníctva uznesením č. D4734/92, Dnot 645/93 a D 4966/92, Dnot 892/93, pričom ich vlastníctvo bolo do katastra zapísané v roku 1995 pod č. zmeny 31/1995, teda právni predchodcovia žalovaného nadobudli nehnuteľnosť titulom vydržania, keďže ju dobromyseľne držali viac ako 10 rokov, pretože duplicitné vlastníctvo žalobcu bolo zapísané do katastra nehnuteľností až v roku 2015 a nájomný vzťah, na ktorý žalobca poukazoval, do katastra nehnuteľností nebol vôbec zapísaný.

1.8. Žalovaný predložil ako jediný dôkaz preukazujúci nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam právnych predchodcov predávajúcich (E. L., H. M. a H. L.), od ktorých nehnuteľnosť nadobudol prídelovú listinu, ktorú vydal Obvodný úrad v E. bez akéhokoľvek čísla dňa 14.05.1992, na základe konečného prídelového plánu zo skonfiškovaného majetku, býv. vlastníka Q. N.. V prospech právnych predchodcov predávajúcich bolo zapísané vlastníctvo v LV č. XXXX, kat. územia E., v podieloch po 1/3 na základe dedičského rozhodnutia po právnych predchodcoch predávajúcich E. L., zomr. XXXX a H. L., zomr. XXXX. Po nich bolo iniciované zo strany predávajúcich dodatočné dedičské konanie po rozhodnutí Obvodného úradu v E.; teda predávajúci E. L., H. M. a H. L. nadobudli ako právni nástupcovia vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe dedičského rozhodnutia, ktorého podkladom bola prídelová listina bývalého Obvodného úradu v E., ktorá už súdom bola vyhodnotená ako neplatný právny úkon. Túto skutočnosť nenamietal ani krajský súd vo svojom rozhodnutí.

1.9. K námietke žalovaného, že predávajúci predmetné nehnuteľnosti od roku 1993 vydržali súd uzavrel, že takáto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Žalovaný predložil súdu dôkaz, že predmetné nehnuteľnosti nadobudli jeho právni predchodcovia na základe dedičského rozhodnutia, čo v konaní sporné nebolo. Sporná bola skutočnosť, či mohli E. L., H. M. a H. L. nadobudnúť tieto nehnuteľnosti v dedičskom konaní, keď podkladom k nadobudnutiu dedičstva dedičov bola neplatná prídelová listina.. Podľa názoru súdu prvej inštancie nemohli byť pôvodní vlastníci dobromyseľní pri nadobudnutí vlastníckeho práva, pretože predložili listinu, na základe ktorej ich právni predchodcovia nemohli nadobudnúť nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, keďže až po ich smrti bola vyhotovená prídelová listina. Z predloženej identifikácie parciel je zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti právni predchodcovia žalovaného neužívali, pretože boli v užívaní iných subjektov. Žalovaný nepredložil súdu žiadny dôkaz, ktorým by preukázal faktickú držbu nehnuteľností zo strany jeho právnych predchodcov. Aj z dedičských rozhodnutí z roku 1992 vyplýva, že nehnuteľnosti boli vedené podľa údajov katastra ako združené pozemky, čo znamená, že právni predchodcovia žalovaného tieto pozemky neužívali, pretože boli zlúčené spolu s inými pozemkami. Je pravda, že žalovaný nadobudol od E. L., H. M. a H. L. nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, ktorej platnosť nebola spochybnená a žalovaný konal v dobrej viere, že jeho právni predchodcovia sú vlastníkami nehnuteľností, ale nepreukázal, že E. L., H. M. a H. L. tieto nehnuteľnosti reálne užívali, dokonca nepreukázal ani že by tieto nehnuteľnosti sám fakticky užíval.

Oproti tomu žalobca predložil súdu nájomné zmluvy, z ktorých je zrejmé, že už jeho právni predchodcovia prenajali nehnuteľnosti A. E. E. nájomnou zmluvou z roku 1994, následne bola uzavretá nájomná zmluva medzi žalobcom a TV Agro s.r.o., ako aj s H. I. M. - SHR, z čoho možno vyvodíť, že žalobca a jeho právni predchodcovia fakticky užívali predmetné nehnuteľnosti ešte predtým, ako tieto nehnuteľnosti získal do svojho vlastníctva žalovaný. Právni predchodcovia žalovaného E. L., H. M. a H. L. teda nemohli reálne a fakticky užívať predmetné nehnuteľnosti, keďže boli v užívaní iného subjektu a to aj v čase, keď ich nadobudol žalovaný. Súd podotkol, že žalovaný nadobudol do svojho vlastníctva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 26. 06. 2013 (ktorú však žalovaný nepredložil, teda jej obsah súdu známy nie je nehnuteľnosti, ktoré takisto fakticky neužíva.

1.10. S námietkami žalovaného sa súd prvej inštancie ani po doplnení dokazovania nestotožnil, a to z nasledovných dôvodov. Čo sa týka námietky, že na možnosť vydržania vlastníctva nie je možné vyhovieť predmetu sporu, keďže právni predchodcovia žalovaného vlastní nehnuteľnosti viac ako 10 rokov je potrebné uviesť a poukázať na vzťah reštitučných predpisov k Občianskemu zákonníku. Podľa právneho názoru vyšších súdnych autorít a to názoru podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5 Cdo/36/99 majú reštitučné zákony vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu *lex specialis* za podmienky, že sú dané všetky podmienky pre ich použitie, preto v prípade, keď zánik vlastníckeho práva pôvodného vlastníka nebol preukázaný a vec bola štátom alebo právnickou osobou prevzatá len fakticky, nemožno vylúčiť uplatnenie nárokov podľa Občianskeho zákonníka, vrátane jeho ustanovení o ochrane vlastníckeho práva. Okrem toho Najvyšší súd SR v tomto svojom rozhodnutí poukazuje aj na tú skutočnosť, že Občiansky zákonník sa opierať vždy o zásadu, podľa ktorej zmluvou možno nadobudnúť vlastnícke právo len od vlastníka.

1.11. Tiež nie je možné súhlasiť so žalovaným v tom, že právne predchodkyne žalobcu boli nedbalými vlastníckymi, pretože žalobca preukázal listinnými dôkazmi nadobudnutie sporných nehnuteľností právne relevantným spôsobom od svojich právnych predchodcov, a to od roku 1932 a tiež preukázal v konaní rozhodnutím Pozemkového úradu Nové Zámky č. j. 1355/92/T zo dňa 16.07.1993, ktorým bola schválená Dohoda o vydaní nehnuteľností oprávneným osobám podľa § 9 odsek 2 Zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu objektu v znení zákona 93/1992 Zb., že im boli vrátené poľnohospodárske nehnuteľnosti, ktoré im boli zabraté. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.08.1993, je to rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je správnym aktom a ktoré právne relevantným spôsobom napadnuté ani spochybnené nebolo. Súd mal za to, že právnym predchodkyňami žalobcu boli nehnuteľnosti zákonným spôsobom v rámci reštitučných predpisov vrátené do vlastníctva a ony ako vlastníčky mali plné právo s vecou nakladať, t. j. v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka oprávnené spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach v ich vlastníctve, každá po 1/2 na žalobcu previesť. Z vyššie uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe žalobcu a určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, Okresného úradu Nové Zámky, katastrálneho odboru pre kat. územie E., ako parc. reg. „C“ č. 4289/12 - orná pôda o výmere 525 m² a parc. reg. „C“ č. 4289/24 - orná pôda vo výmere 15947 m².

1.12. Námietky žalovaného ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním jeho právnych predchodcov E. L., H. M. a H. L. posúdil súd ako nedôvodné. Žalovaný tvrdil, že jeho právni predchodcovia boli dobromyseľní pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a tieto nerušene užívali od doby ich nadobudnutia. Genézou nadobudnutia vlastníckeho práva právnych predchodcov bolo zistené, že právni predchodcovia žalovaného iniciovali dodatočné prejednanie dedičstva po neb. E. L. a jeho manželke H., J. P. až potom, čo na základe prídelovej listiny (ktorú vyhodnotili obe súdne inštancie, ako absolútne neplatný právny úkon) bolo rozhodnuté o prídele par. č. 3107/1 a par. č. 3104/3 v prospech nebohých E. L. a manželky H., J. P., teda právni predchodcovia žalovaného nemohli byť dobromyseľní pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pretože mali vedomosť o tom, že prídelová listina bola vydaná už po smrti ich rodičov. Okrem toho je potrebné uviesť aj to, že E. L., H. M. a H. L. nikdy fakticky pozemky neužívali, pretože z identifikácie parciel predloženej žalovaným vyplýva, že tieto nehnuteľnosti boli zlúčené do inej parcely, a to par. reg. E č. 4306 a do par. E č. 196 a boli v užívaní Západoslovenskej bratislavskej a PD Šurany. Žalovaný nepredložil žiadny iný relevantný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia o vydržaní vlastníckeho práva jeho právnych predchodcov k predmetným nehnuteľnostiam, len tvrdil, že v roku 2013 uzavrel kúpnu zmluvu s právnymi nástupcami neb. E. L. a H., J. P., a právni predchodcovia tieto nehnuteľnosti vydržali. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neprodukoval v konaní žiadne iné dôkazy, ktorými by vedel osvedčiť svoje tvrdenia a preukázať dobromyseľnosť jeho právnych predchodcov pri nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním,

mal súd za to, že u právnych predchodcov žalobcu neboli dané predpoklady a neexistovali predpoklady oprávnenej držby, pretože v dedičskom konaní právni predchodcovia žalovaného nadobudli predmetné pozemky na základe prídelovej listiny vydanéj N. O. E.. Z týchto dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že žalobca osvedčil vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam listinnými dôkazmi, žalovaný nepreukázal v konaní, že by jeho právni predchodcovia vydržali vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

1.13. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc odvolaciemu súdu, aby žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok a náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Odvolanie odôvodnil nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci. Namietal, že právni predchodcovia žalovaného nehnuteľnosť užívali dlhšie ako 10 rokov, a teda vlastnícke právo vydržali. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne uvádza, že kúpna zmluva nebola predložená, a teda jej obsah je súdu neznámy, pretože kúpna zmluva tvorí súčasť spisu vedeného v spore a do spisu bola zaevidovaná dňa 16.08.2022. Žalovaný opakovane zdôraznil, že súd opäť nevzal do úvahy skutočnosť, že jeho právni predchodcovia nehnuteľnosť vydržali, nakoľko boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní, ich dobromyseľnosť nebola nikdy v priebehu plynutia vydržacej doby spochybnená a nebolo narušené ich presvedčenie (vôľa nakladať s vecou ako vlastnou, že im ako držiteľom patrí), a to nielen v čase začatia držby, ale po celú dobu držby. Nehnuteľnosť jeho právni predchodcovia nepretržite užívali viac ako desať rokov a v priebehu plynutia vydržacej doby neboli voči nim vznesené relevantné požiadavky alebo nároky týkajúce sa uplatnenia vlastníckeho práva žalobcu či iných osôb k nehnuteľnosti. Na základe uvedeného má za to, že platne nadobudol nehnuteľnosť do svojho vlastníctva. Uviedol, že princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybnovaní treťou osobou. Žalovaný záverom poukázal na to, že vlastník veci sa nemusí o vec aktívne starať, t. j. nemá povinnosť vec aktívne udržiavať. To, že nehnuteľnosť je podľa žalobcu predmetom nájomného vzťahu nepreukazuje vlastnícke právo žalobcu k nehnuteľnosti.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť a jemu priznať nárok na náhradu trov konania. Má za to, že pri hodnotení správnosti napadnutého rozsudku je potrebné vychádzať z uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/11/2024 zo dňa 30.08.2024, pričom súd sa riadil pokynmi odvolacieho súdu a žalobca sa v plnej miere stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Stotožnil sa s procesným záverom súdu, že žalovaný síce v spore nejaké skutkové tvrdenia produkoval (najmä údajná dobromyseľnosť a trvanie držby jeho právnymi predchodcami), avšak okrem predloženia rozhodnutí o dodatočnom dedičskom konaní po rodičoch právnych predchodcov žalovaného na preukázanie vlastných tvrdení (o existencii a splnení obligatórných predpokladov vydržania) nedoložil a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. V danej súvislosti je potrebné pripomenúť, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že právni predchodcovia žalovaného už v čase nimi iniciovaného dodatočného dedičského konania neboli (nemohli byť) dobromyseľní, pretože mali vedomosť o tom, že prídelová listina bola vydaná už po smrti ich rodičov. Žalobca ďalej uviedol, že skutková otázka uplynutia dostatočného času (10 rokov) na vydržanie nehnuteľnosti ani nebola v konaní sporná. Súd prvej inštancie totiž konštatoval, že neboli splnené (iné) obligatórne predpoklady vydržania, o i. aj faktické užívanie predmetných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaného. K námietke žalovaného týkajúcej sa užívania nehnuteľnosti uviedol, že v konaní bola sporná otázka možnosti originálneho vzniku vlastníckeho práva vydržaním, pri ktorom je práve otázka užívania jedným zo základných predpokladov na také konštatovanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní a odôvodnení odvolania.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

8. V ustanovení § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd preskúmavajúc obsah súdneho spisu zistil, že predmetom konania v tejto veci je žaloba, ktorou sa žalobca domáha určenia výlučného vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam z dôvodu duplicitného zápisu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností. Svoje vlastníckeho práva žalobca odvodzuje od darovacej zmluvy zo dňa 12.06.2003 a kúpnej zmluvy zo dňa 16.06.2003, ktorými nadobudol nehnuteľnosti od H. B., J. G. a D. G.. Tieto nadobudli vlastníckeho práva k daným pozemkom na základe rozhodnutia Pozemkového úradu Nové Zámky č. 1355/92/T zo dňa 16.07.1993, ktorým im boli ako reštituentom vrátené pozemky po ich matke I. G.. Žalobca v podanej žalobe ako aj v konaní tvrdil, že žalovaný nepreukázal, že by sporné nehnuteľnosti nadobudol právne relevantným spôsobom. Obvodný úrad Šurany nemal oprávnenie na vydanie prídelovej listiny a navyše ju vydal na osoby, ktoré nemali právnu subjektivitu z dôvodu, že v čase vydania listiny boli tieto osoby mŕtve. Právni predchodcovia žalovaného tak nadobudli vlastníckeho práva k predmetným pozemkom neoprávnene a v rozpore so zákonom, pričom žalovaný a ani jeho právny predchodcovia sporné pozemky nikdy v minulosti neužívali a preto nemohlo dôjsť ani k nadobudnutiu vlastníckeho práva k pozemkom vydržaním. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a tvrdil, že sporné nehnuteľnosti nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 26.06.2013, ktorou nadobudol nehnuteľnosti od E. L., H. M., J. L. a H. L.. Uvedení právni predchodcovia nadobudli nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva v podiele 1/3 na základe uznesenia o dedičstve sp. zn. D 4966/92-8, Dnot 892/93. Dané dedičské konanie bolo vedené po poručiťoch E. L. a jeho manželke H. L., ktorí boli zapísaní v konečnom podielovom pláne ako tzv. prídelcovia, ktorým bola dňa 14.05.1992 vydaná prídelová listina Obvodovým úradom Šurany k prídelovým (sporným) pozemkom. Žalovaný zároveň tvrdil, že jeho právni predchodcovia boli vlastníckymi sporných nehnuteľností, pretože ich užívali nerušene po dobu viac ako 10 rokov a vlastníckeho práva nadobudli vydržaním.

10. Súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 4C/104/2022-167 zo dňa 25. mája 2023 tak, že žalobe vyhovel. Z dôvodu podaného odvolania zo strany žalovaného Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 8Co/11/2014-248 zo dňa 30. augusta 2014 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie nepristúpil k posúdeniu veci aj z hľadiska tvrdenia žalovaného o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam jeho právny predchodcami, nezaoberal sa ani tým, či zo strany žalovaného boli okrem jeho tvrdenia o nerušenom užívaní nehnuteľnosti splnené aj ďalšie predpoklady nevyhnutné

pre vznik tohto nadobúdacieho titulu, čo spôsobilo rozsudok súdu prvej inštancie za predčasný a nepreskúmateľný pre absenciu skutkových a právnych záverov o vydržaní vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalovaného. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

11. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a je toho názoru, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinštančné konanie tvoria jeden celok. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní žalovaným namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

12. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že prvoinštančný súd po zrušení a vrátení veci (sporu) na ďalšie konanie v novom rozhodnutí odstránil odvolacím súdom vytýkané nedostatky, pričom napadnutý rozsudok možno považovať za podrobne a vyčerpávajúco riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie v rámci nového konania doplnil dokazovanie, keď žalovaného vyzval na predloženie dôkazov preukazujúcich vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam právnymi predchodcami žalovaného. V zmysle intencií odvolacieho súdu posúdil nanovo skutkový a právny stav, pričom dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal vydržanie vlastníckeho práva k sporným pozemkom jeho právnymi predchodcami a práve naopak, žalobca dostatočne osvedčil vlastníckeho právo k sporným pozemkom, čoho dôsledkom bolo potrebné žalobe žalobcu vyhovieť a určiť ho za výlučného vlastníka týchto nehnuteľností.

13. Žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K námietke neprávnych skutkových zistení je potrebné uviesť, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP. Ďalej žalovaní tvrdili, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Žalovaný aj naďalej tvrdil, že jeho právni predchodcovia nehnuteľnosti vydržali, nakoľko splnili všetky zákonom dané predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Argumentoval predovšetkým tým, že predchodcovia žalovaného boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní, pričom ich

dobromyseľnosť nebola nikdy v priebehu vydržacej doby spochybnená a sporné pozemky nepretržite užívali viac ako desať rokov.

15. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k vydržaniu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne – ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je oprávnenosť držby. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Oprávnenou môže byť len dobromyseľná držba. K posúdeniu, či držiteľ v dobrej viere je alebo nie je, treba vždy pristupovať z objektívneho hľadiska, teda nie z aspektu osobného (subjektívneho) presvedčenia toho, kto tvrdí dobromyseľnosť držby; vždy je potrebné brať do úvahy, či (by aj každý iný, v obdobnej situácii sa nachádzajúci) držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), omyl držiteľa musí byť ale vždy ospravedlniteľný. Ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu od každého vyžadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania veci, je neospravedlniteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe neospravedlniteľného omylu, nemôže byť držiteľom dobromyseľným a jeho držba nemôže byť oprávnená.

16. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaného uvádza, že po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Keďže odvolací súd dospel k tomu záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad.

17. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) dodáva, že z pohľadu potrebné zisťovaného skutkového stavu sa spravodlivo „nachádzajúci“ skutkový stav potýka s problematikou vyvažovania miery dokazovania zisteného skutkového stavu na jednej strane a skutočným stavom (objektívnou pravdou), ktoré sa môžu a nemusia zhodovať. Sporový civilný proces je založený na potrebe zistenia skutkového stavu (215 ods. 1 CSP). Dostatočnosť hľadania pravdy je determinovaná potrebou napĺňať potreby právnej istoty účinne a spravodlivo. V procese hľadania (potrebnej) pravdy sa civilného sporového procesu zúčastňujú súd (napr. § 150 ods. 2 CSP), strany konania (§ 149, § 151 CSP) a iné zúčastnené osoby.

18. Strany sporu v procese dokazovania produkujú dôkazy o svojich tvrdeniach s cieľom uniesť dôkazné bremeno. Uvedenému procesu predchádzajú rozhodujúce tvrdenia a navrhovanie dôkazov. Vykonávanie relevantných dôkazov a ich hodnotenie je ďalšou „fázou“ zisťovania skutkového stavu. Jazykom civilného procesného sporového poriadku navrhovanie dôkazov spadá do kategórie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany.

19. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

20. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

21. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

22. Podkladom pre určenie predmetu dokazovania sú stranami predložené skutkové tvrdenia a dôkazy, ako aj informácie zistené súdom. Predmetom dokazovania je to, čo má byť preukázané. Vymedzenie

predmetu dokazovania vo veľkej miere závisí od účastníkov konania, od ich povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Súd musí mať vždy jasno v tom, čo sa bude dokazovať. Tiež musí mať jasno v určení toho, na preukázanie akej skutočnosti sa vykonáva ten-ktorý dôkaz (Števíček. M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 694 s.). V rámci dokazovania platí zásada (pozri § 132 v spojení s § 185 ods. 1 CSP), že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

23. V danej veci na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca dostatočne preukázal genézu nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, preto bolo potrebné žalobe vyhovieť a určiť vlastnícke právo žalobcovi. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné opätovne poukázať na skôr vyslovený záver o vyhodnotení prídelovej listiny z roku 1992 ako absolútne neplatnom právnom úkone, na základe ktorej rodičia právnych predchodcov žalobcu nemohli nadobudnúť vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, a teda ani v čase ich smrti neboli ich vlastníkmi, pričom následne ich súrodenci L. nemohli nehnuteľnosti platne zdediť a následne tieto odpredať žalovanému. Z uvedeného dôvodu sa potom súd prvej inštancie zaoberal námietkou žalovaného, že jeho právni predchodcovia nadobudli predmetné sporné pozemky titulom vydržania, pričom uvedené tvrdenie nebolo v konaní preukázané. V tejto rovine odvolací súd uvádza, že žalovaný ani v podanom odvolaní neodôvodnil ním uvádzané skutočnosti inak ako v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci nadobudnutie vlastníctva vydržaním právnymi predchodcami. Súd prvej inštancie v rámci doplnenia dokazovania vyzval žalovaného na predloženie práve takých dôkazov, ktoré by jeho tvrdenia o nadobudnutí vlastníctva vydržaním hodnoverne preukázali, avšak žalovaný žiaden takýto relevantný dôkaz súdu nepredložil. Odvolací súd dáva žalovanému do pozornosti, že nepostačuje v konaní len všeobecne uviesť určité skutočnosti, prípadne tvrdenia žalobcu len poprieť bez doloženia dôkazov preukazujúcich opodstatnenosť tvrdených skutočností. Inými slovami, žalovaný rovnako tak ako žalobca musí v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP v konaní kvalifikovane poprieť skutkové tvrdenia a na ich podloženie uviesť relevantné dôkazy.

24. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno, napríklad preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí určité skutočnosti tvrdiť a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany sporu v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 09. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

25. K tvrdeniu žalovaného, že jeho právni predchodcovia užívali sporné pozemky nerušene 10 rokov, čím došlo k vydržaniu daných nehnuteľností odvolací súd uvádza, že vzhľadom na vyššie konštatované toto tvrdenie nie je dôvodné. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku (bod 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku), na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP) a to vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že právni predchodcovia žalovaného nespĺňajú jednu z podmienok vydržania, ktorou je právny titul, od ktorého odvodzujú svoju dobromyseľnosť v tom, že im nehnuteľnosť patrí, resp. patrila, pretože v dedičskom konaní predložili prídelovú listinu, na základe ktorej ich právni predchodcovia (rodičia) nemohli nadobudnúť nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, keďže táto prídelová listina bola vystavená až po ich smrti. Súd prvej inštancie ďalej dospel k správnej závere, že neobstojí ani tvrdenie žalovaného o užívaní nehnuteľností (ďalšia podmienka pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním), pretože žalovaný súdu nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci akékoľvek užívanie sporných nehnuteľností súrodencami L., alebo ním samotným. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že práve žalobca súdu dostatočne

v konaní preukázal užívanie nehnuteľností jeho právnymi predchodcami, keď z preloženej identifikácie sporných parciel vyplýva, že tieto boli evidované ako združené pozemky zlúčené s inými pozemkami. Z obsahu nájomných zmlúv predložených žalobcom (č.l. 58 – 60, 111 - 115 súdneho spisu) vyplýva, že jeho právny predchodcovia uzavreli v roku 1994 nájomne zmluvy na sporné nehnuteľnosti s A. E. E., a v roku 2019 sám žalobca uzavrel nájom na sporné pozemky so spoločnosťou TV AGRO, s.r.o. a následne s H. I. M. – R.. Z uvedeného tak odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal faktické užívanie, resp. nakladanie so spornými nehnuteľnosťami jeho právnymi predchodcami a dokonca aj ním samotným. Vzhľadom k uvedenému preto nemožno konštatovať dôvodnosť tvrdení žalovaného v tom rozsahu, že súrodenci L. sporné pozemky neprerušene užívali 10 rokov čím došlo k vydržaniu ich vlastníckeho práva. V konaní bolo preukázané reálne užívanie týchto pozemkov právnymi predchodcami žalobcu a dokonca aj ním samotným a to už v čase, keď ich do svojho vlastníctva mal nadobudnúť žalovaný. Súd prvej inštancie tak rozhodol vecne správne, keď konštatoval dôvodnosť podanej žaloby, žalobca preukázal ním tvrdené skutočnosti a doložil ich relevantnými dôkazmi. Na rozdiel od žalovaného, ktorý kvalifikovaným spôsobom tieto skutočnosti nevyvrátil, pretože z obsahu konania nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by preukazovala užívanie sporných nehnuteľností žalovaným alebo jeho právnymi predchodcami.

26. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (posledná veta bodu 32. odôvodnenia) uviedol, že kúpna zmluva zo dňa 26.06.2013, na základe ktorej žalovaný nadobudol nehnuteľnosti do svojho vlastníctva nie je súčasťou spisu, pričom táto zmluva sa nachádza v súdnom spise (č.l. 36), odvolací súd uvádza, že táto je dôvodná. Avšak uvedená skutočnosť nezakladá dôvod, ktorý by mohol v konaní privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Inými slovami, samotná existencia kúpnej zmluvy nepostačuje na preukázanie žalovaným tvrdených skutočností o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním nehnuteľnosti.

27. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutím, a preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keďže žalobca bol v odvolacom konaní procesne úspešný.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).